

בימאים

התרמית שמאחורי התרמית

לא התסריט הוא העיקר, השחקנים הם העיקר

"אני אוהב כשמוגדרים אותי בשם, בימאי של שחקנים". האמת היא שהשחקנים כעצמם הם שזוכים אותי בכינוי הזה. הם פשוט נפתחים לפניי, כך העיר על עצמו הבימאי סידני לומט, מי שהיה לאחרונה בארץ עם אחד הפחות מוצלחים בסרטי, דינאל. אבל אף שסרט זה סבל מבעיות תסריט לא היה בו שחקן אחד שלא עשה מלאכתו נאמנה תחת שרביטו של לומט.

גם בסרטי החדש, כוח, עובד לומט עם שחקנים ידועים ובחומר שבו הוא מצוי היטב: עיצוב התרמית הציבורית וכל השחיתות והמרימה המאפיינים היום את יחסי הציבור. כל המעורב יודע כי בקולנוע כמו בעיתונות ובעיתונות כמו בפוליטיקה, יועציהתרמית הם היום האנשים הנותנים את הטון.

השחקנים בכוח הם ג'ון הקמן, מגדולי שחקני הבד האמריקאי, ריצ'ארד גיר, ג'ולי כריסטי (שכבר מזמן לא זכתה בחזרונות טובה באמת) וקייט קפשו. הזכורה לטוב מאינדיאנה ג'ונס המיקדש הארוך.

גיר משחק את פיט סט' ג'ון, יועציהתקשורת. שהאינטרסים שלו אינם מופרעים על-ידי מעצורים נפשיים כמו מצפון. שותפו לשעבר, ג'ון הקמן, מוצא עצמו כיריבו החדש של גיר, כשעה שהם משרתים שני אדונים שונים כאותו מירון פוליטי.

יומן החדשות

פסטיבל פה, פסטיבל שם

בטורונטו ובלוקארנו

בז'נבה ובוונציה

■ שתי אצבעות מצידון. סרטו של אלי כהן, הומן להשתתף בפסטיבל טורונטו, שיתקיים בתחילת החודש הבא, במסגרת של עשרה סרטים שזו להם הצגת הגאלה הצפון אמריקאית. כהן מתכוון לנסוע לפסטיבל. ■ אוונטי פופולר. סרטו של רפי בואקי, שזכה לחיבה עצומה בפסטיבל ירושלים, יוצג



גילי בריסטי

האמת על יועצי תדמית -

פסטיבל לוקארנו המתחיל השבוע, במסגרת קטגוריה מיוחדת לסרטי-טלוויזיה, מסגרת שבה מוצגים לעיתים סרטים שנועדו למסך הקטן אבל בארצות מסויימות הם מוצגים על המסך הגדול, ולהיפך.



ריצ'ארד גיר וג'ון הקמן ב"בוח"

- והשחיתות מאחורי יחסי הציבור

השיגעון המייגע

השיגעון הגדול (ב'יהודה. תל-אביב ישראל) - העיקרון של המצחיקון הזה שחוק מאוד: כל המושגים מתהלכים חופשיים בחוצות הכרך, ואילו השפויים נעולים על מנעול ובריה בתוך מוסדות לחולי-נפש. אבל משום שהם שפויים, הם מרוצים בחלקם ואינם רוצים כלל בחרות המפוקפקת שמציעה המציאות שמעבר לגדר.

עם זאת, אפשר היה לעשות כאן פארודיה משעשעת על החברה הישראלית בשעת משבר: השפויים במוסד הסגור מדמיינים דולארים שאפילו הדוד סם מתקשה לזהותם כמוזיפים, ובעזרתם אפשר להציל את הכלכלה. בכך, למען האמת, מתמוצת הרעיון הקומי האחד והיחיד שמציע הסרט הזה. כל היתר אינו אלא שורה ארוכה ומעייפת של עוויות וקולות מזוהים, הסוחטים את הרעיון הבודד. עד שלא נותר ממנו מאומה.

כוכב הסרט צריך להיות ספי ריבלין, המגלם דמותו של מנהל בסניף של בנק. המנסה להתחקות אחרי המטבע המזויף ומגיע, בלי שום כוונה, למוסד המדפיס אותו. שם סבורים שהוא חולה שחזר מן החופשה, מכניסים אותו לכותונת מתאימה, דוחפים לו זריקות בישבן ועוד טיפולים מבדרים ובלתי-צפויים שכאלה, המלווים בגילגול-עיניים, חריקת שיניים, צריחות ומילמולים, המעוררים רחמים יותר משהם מפנים לצחוק.



החור

חציון
1
2
3
4
5
טוב
חלש
נכה

מותר לבני

עשר ומעלה

מעריך אלמוני (לימור ארצות-הברית) - תחילה, בקשה: ילדים יקרים ורכים בשנים, אם אתם הולכים לראות מצחיקונים של קיץ

כגון זה, לכו בנפכם ואל תקחו איתכם את הורכים. ועתה, אל הילדים עצמם, שהם גם גיבורי מצחיקון שדוף ורדוד זה - שנועד כנראה לבדר את חבריהם בגיל ההתבגרות. בהנחה שמעל גיל 15 לא מעיזים היום להתוודות על אהבה נסתר במיכתבים יותר מקוריים מאלה המצוטטים בסרט. הסימור עצמו נועד להיות קומדיה של טעויות, מרגע שנערה מתבגרת, האהבת בסתר את ידידה הטוב מזה שנים רבות, מחליטה לכתוב לו בשם החתיכה של הכיתה, המיכתבים מגיעים לידיים שונות ומשונות, ביניהן שמונה ידיים של שני זוגות הורים המנהלים ביניהם רומאנים נסוגים ואפלטוניים, הנראים ברגעיהם הטובים יותר כמו פארודיה על להקה צבאית.

הקורבנות העיקריים של התאונה הקולנועית הזאת הם השחקנים - החתיך התורן והמבוקש, סי תומאס האול, שנראה יותר טוב בנערי הכרך, לי טיילור יאנג, שמצער לראות כיצד מאז פייטון פלייס הפכה לבובת-שעווה ופרד וורד, שלא מזמן היה משעשע ומפתיע ברמו. והנה הוא נאלץ לעשות



אהבה

חציון
1
2
3
4
5
טוב
חלש
נכה



אריק לביא וספי ריבלין: למה?

יש כאן גם עניין עם אשה בוגדנית, עם סנדק שאינו יוצא לעולם מן הגאוקווי ושני הגלמים המשמשים ככרונותיו ה- שכורים, יש כאן גם חכם אחד ממושקף שיועד כמה טוב להסתגר מאחורי מנעול ובריה מפני החברה, ועוד כהנה וכהנה דמויות מקוריות להפליא. לומר ששום דבר אינו מסתבר בתסריט, שהכל מיקרי ומלאכותי, תהיה מחמאה, אם לא ספי ריבלין, לפחות אריק לביא, דינה דורון ויוסף שילוח, ראויים למשהו טוב יותר.



סי תומאס האול: קורבן

פארודיה על עצמו. אם הקהל המיועד למצחיקון שכזה היה רואה סרט אחר של אותו מפיק, סטיבן רות, ושמו שוברי הלבבות, במקום הסרט הזה, היו מרוויחים כולם, גם מלפפונים עשויים להיות טעימים, אם מכינים אותם כראוי.

ירושלים: שיגעון של לילה, הכבוד של פריצי נשיקת אשת העכביש. חיפה: שיגעון של לילה.

תל-אביב

***** זליג (בית התפוצות - ארצות-הברית) - סימיון ברכו של וודי אלן מן הקומדיה המצחיקה לקומדיה הרצינית, סרט שכולו מקוריות והברקות של בימאי וצלם שהפליא לעזור לו, גורדון וילס, איך בונים דימוי אמנותי, מה ההבדל בין אמת לאשליה ולאן בין השניים נכנס הקולנוע.

***** שיגעון של לילה (תן 2, ארצות-הברית) - מוצג גם בחן בירושלים וברב-גת בחיפה) - לאן יכול להוביל מצחיקון כשהנהג הוא מרטין (נהג מונית) סקורסיה: אל השיגעון, ברנש מרובע עד כדי בוז מטייל בטעות לחלקה האחר של ניו-יורק, ומוצא את עצמו בסיוט-חלום בנוסח עליסה בארץ הפלאות, גריפין דאן, הצעיר המוכשר המשחק את הגיבור, השקיע מכספו בסרט זה וכל רעיון שווה ועולה על הפרטה שהושקעה בו.

***** נשיקת אשת העכביש (דיזגוף 1, בראזיל, מוצג גם בבנייני האומה בירושלים) - כדאי לראות את הסרט בגלל עצמת החושניות שבו, הנתרמת לו על-ידי שני שחקנים מצויינים - ראלו גולדיה ובעיקר ויליאם הרט. המוכיח כיצד בונים רמות בקולנוע, הוא מעצב הומוסקסואל שמקריב את תאוותו למען כבודו העצמי.

עדנה פיינרו

תדריך

חובה לראות

תל-אביב: זליג, שיגעון של לילה, נשיקת אשת העכביש, זיכרונות מאפריקה, חלף עם הרוח, שואה.